

UCHWAŁA NR XXIV/208/2025
RADY MIEJSKIEJ W SIERADZU

z dnia 27 listopada 2025 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025r. poz. 1153 i 1436) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024r. poz. 935) - Rada Miejska w Sieradzu uchwala co następuje:

§ 1. 1. Udzielić odpowiedzi na skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sieradzu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24.10.2025 r. (data wpływu 27.10.2025r.).

2. Odpowiedź na skargę o której mowa w ust. 1 stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Sieradzu do przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi treści niniejszej uchwały wraz z załącznikiem oraz aktami sprawy.

§ 3. Udziela się pełnomocnictwa procesowego Adwokatowi Wojciechowi Hillebrandowi (umocowanemu do reprezentowania Gminy Miasto Sieradz na podstawie pełnomocnictwa z dnia 12 maja 2022r. Prezydenta Miasta Sieradza) oraz Wiceprzewodniczącemu Rady Miejskiej w Sieradzu Juliuszowi Górajowi do reprezentowania Rady Miejskiej w Sieradzu w postępowaniu w niniejszej sprawie przed sądami administracyjnymi.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Sieradzu

Michał Pabich

Załącznik do uchwały Nr XXIV/208/2025
Rady Miejskiej w Sieradzu
z dnia 27 listopada 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi
ul. Piotrkowska 135
90 – 434 Łódź

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Sieradzu
ul. Piłsudskiego 4
98 – 200 Sieradz

Strona Przeciwna: Gmina Miasto Sieradz

Pl. Wojewódzki 1
98 – 200 Sieradz
NIP 827-22-37-737
(Rada Miejska w Sieradzu)

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329) w załączeniu przekazuję dwa egzemplarze skargi Prokuratora Rejonowego w Sieradzu na Uchwałę Nr XIV/135/2025 Rady Miejskiej w Sieradzu z dnia 27 marca 2025 r. w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Miasto Sieradz na rok 2025 (Dz. U. Woj. Łódzkiego z dnia 11 kwietnia 2025r., poz. 4176) i wnoszę:

- 1) o oddalenie skargi.
- 2) o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Uzasadnienie

W dniu 27 października 2025 r. do Rady Miejskiej w Sieradzu wpłynęła skarga złożona przez Prokuratora Rejonowego w Sieradzu, która to skarga dotyczy Uchwały Nr XIV/135/2025 Rady Miejskiej w Sieradzu z dnia 27 marca 2025 r. w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Miasto Sieradz na rok 2025 (Dz. U. Woj. Łódzkiego z dnia 11 kwietnia 2025r., poz. 4176). Prokurator wnosi w niej o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części tj. w zakresie § 1 ust. 2, § 2, § 1 ust. 2 pkt 3, § 6 ust. 1 pkt 1 i 3, § 8 ust. 1 i 4, § 10, § 12 ust. 1 pkt 3 i ust. 3, § 14 załącznika do przedmiotowej uchwały.

Prokurator Rejonowy w Sieradzu zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 7 i 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie w żadnej części, w odpowiedzi na przedmiotową skargę strona przeciwna podnosi, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż uchwała jako akt prawa miejscowego została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego, tym samym w ocenie organu nadzoru tj. Wojewody Łódzkiego nie budziła żadnych zastrzeżeń. Nadto Wojewoda wszczął postępowanie nadzorcze, wezwał Radę do wyjaśnień, a po ich otrzymaniu nie znalazł podstaw do ingerencji w treść uchwały.

Odnosząc się do podniesionego przez Prokuratora Rejonowego w Sieradzu zarzutu przekroczenia delegacji ustawowej wskazać należy, iż jest on niezasadny. Podnieść należy, iż Rada Miejska w Sieradzu wykonała

delegację ustawową wskazaną w odpowiednich przepisach ustawy o samorządzie gminnym i ustawy o ochronie zwierząt.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ustawy o ochronie zwierząt. Uchwała została podjęta w granicach i na podstawie upoważnienia ustawowego, a zastosowane w § 1 ust. 2 załącznika do uchwały sformułowanie „w szczególności” nie prowadzi do przekroczenia delegacji ani nie czyni katalogu zadań niezgodnym z ustawą. Art. 11a ustawy o ochronie zwierząt określa zamknięty katalog zadań obligatoryjnych, natomiast ustawodawca pozostawił jednostkom samorządu terytorialnego swobodę w formułowaniu zadań dodatkowych (fakultatywnych), mających na celu poszerzenie lub usprawnienie działań opiekuńczych. Umieszczenie sformułowania „w szczególności” w części dotyczącej zadań fakultatywnych jest zatem prawidłowe i zgodne z celem ustawy, która nie ogranicza gminy wyłącznie do minimum ustawowego, lecz umożliwia jej określenie działań dodatkowych, dostosowanych do lokalnych potrzeb i warunków. Sformułowanie to jest powszechnie akceptowane w uchwałach dotyczących programów o charakterze zadaniowym i nie powoduje naruszenia delegacji ustawowej, gdyż nie dotyczy katalogu zadań obligatoryjnych.

§ 1. ust. 2 Programu zawiera subkatalog, katalogu zamkniętego określonego w ust. 1 niniejszego paragrafu. Dotyczy on szczególnie istotnych form realizacji określonych wyczerpująco w zamkniętym katalogu ujętym w ustępie 1.

Natomiast zarzut dotyczący rzekomego powtórzenia regulacji i wprowadzenia sprzeczności pomiędzy § 1 ust. 1 (zadania obligatoryjne) a § 1 ust. 2 (zadania fakultatywne) również jest nieuzasadniony. W § 1 ust. 1 załącznika do uchwały zawarte zostały zadania wprost wynikające z art. 11a ustawy o ochronie zwierząt, co spełnia wymogi legalności. Natomiast zapisy zawarte w § 1 ust. 2 odnoszą się do dodatkowych działań, które – choć mogą korespondować co do zakresu z działaniami obligatoryjnymi – mają inny charakter: rozwijają, uszczegóławiają lub wzmacniają realizację zadań podstawowych. Wskazanie takich zadań nie stanowi powtórzenia zakazanego zasadami techniki prawodawczej, lecz naturalne rozwinięcie programu, które ma na celu doprecyzowanie sposobu realizacji ustawowych obowiązków gminy. Program opieki nad zwierzętami ma charakter praktyczny i operacyjny, dlatego ustawodawca nie wymaga, aby poszczególne działania fakultatywne nie pokrywały się tematycznie z zadaniami obligatoryjnymi. Ważne jest jedynie, aby nie zastępowały ani nie modyfikowały treści ustawowych — a takiej sytuacji w uchwale nie ma.

Przechodząc dalej podnieść należy, iż zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt poprzez rzekome wprowadzenie do uchwały nowych pojęć „zwierząt zaginionych” oraz „bazy zwierząt zaginionych” jest niezasadny.

Ustawa o ochronie zwierząt, określając katalog zadań gminy, nie definiuje w sposób wyczerpujący wszystkich pojęć operacyjnych, które mogą być niezbędne przy realizacji tych zadań. Ustawodawca formułuje jedynie obowiązki o charakterze ogólnym, pozostawiając gminie swobodę w określaniu rozwiązań technicznych i organizacyjnych, które umożliwiają ich skuteczne wykonanie. Pojęcie „zwierząt zaginionych” ma charakter pomocniczy i opisowy, służący wskazaniu kategorii zwierząt, które – choć nie stanowią zwierząt bezdomnych w rozumieniu ustawy – wymagają objęcia działaniami gminy np. w zakresie odnajdywania opiekunów lub kojarzenia właścicieli z miejscem znalezienia zwierzęcia. Nie jest to modyfikacja treści obowiązków ustawowych, lecz narzędzie organizacyjne.

Art. 11a. ustawy o ochronie zwierząt obliguje gminę m.in. do zapewnienia opieki zwierzętom bezdomnym, wyłapywania ich, prowadzenia działań edukacyjnych, współpracy z organizacjami społecznymi, a także umożliwia jej podejmowanie działań wykraczających poza minimum ustawowe, o ile nie naruszają prawa. Utworzenie „bazy zwierząt zaginionych” jest właśnie takim działaniem – jest to narzędzie ewidencyjne, mające na celu usprawnienie komunikacji między mieszkańcami, schroniskiem a organami gminy, co z kolei sprzyja ograniczaniu bezdomności zwierząt. Nie stanowi to ustanowienia nowej kategorii zadań publicznych, lecz konkretne rozwiązanie techniczne, pozwalające skuteczniej realizować zadania przewidziane ustawą, zwłaszcza w zakresie: zapobiegania bezdomności zwierząt, poszukiwania właścicieli zwierząt znalezionych, ograniczania populacji zwierząt trafiających do schronisk. Takie doprecyzowania są powszechnie akceptowane w orzecznictwie jako dopuszczalne uszczegółowienie delegacji ustawowej, o ile nie naruszają treści upoważnienia ani nie modyfikują obowiązków ustawowych.

Kwestionowane pojęcia nie rozszerzają ustawowego katalogu zadań gminy, nie dodają nowych obowiązków i nie zmieniają definicji ustawowych. Są jedynie elementem organizacji wykonania programu. W uchwale nie wskazano żadnych nowych czynności, które wykraczałyby poza zakres wynikający z art. 11a ustawy o ochronie zwierząt; przeciwnie – „baza zwierząt zaginionych” stanowi narzędzie wspomagające realizację

zadań, takich jak: zapobieganie bezdomności, poszukiwanie właścicieli czy działania informacyjne. W konsekwencji nie dochodzi do: przekroczenia delegacji ustawowej, naruszenia art. 94 Konstytucji (uchwała nie kreuje norm o charakterze powszechnie obowiązującym), naruszenia art. 7 Konstytucji (gmina działa w granicach prawa).

Zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 pkt 4, art. 27, art. 4 pkt 2, 7–11 w zw. z art. 5 i art. 6 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt, poprzez rzekome przekroczenie delegacji ustawowej i wprowadzenie w § 6 ust. 1 pkt 3 zapisu dotyczącego okresu rekonwalescencji kotów wolno żyjących, jest nieuzasadniony.

Art.11a. ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie zwierząt nakłada na gminę obowiązek zapewnienia opieki kotom wolno żyjącym, w szczególności w zakresie dokarmiania, sterylizacji i kastracji, co oznacza, że gmina ma obowiązek zorganizować cały proces zabiegowy w sposób zapewniający zwierzęciu bezpieczeństwo i humanitarną opiekę. Wprowadzenie w uchwale zapisu określającego minimalny, dwudniowy okres rekonwalescencji: nie zmienia treści obowiązków ustawowych, nie ingeruje w definicje ustawowe ani nie kreuje nowej kategorii zadań publicznych, stanowi doprecyzowanie techniczno-organizacyjne dotyczące sposobu realizacji ustawowego obowiązku gminy. Uchwała nie ustanawia zakazu wydłużenia rekonwalescencji, nie ogranicza możliwości finansowania dalszej opieki weterynaryjnej, określa jedynie standard minimalny, zapewniający, że każde zwierzę po zabiegu otrzyma minimum opieki medycznej. Takie rozwiązanie jest zgodne z zasadą humanitaryzmu z art. 5 ustawy o ochronie zwierząt, ponieważ gwarantuje, że zwierzę nie zostanie wypuszczone bezpośrednio po zabiegu, bez odpowiedniej obserwacji i zabezpieczenia.

Zarzut, jakoby dwudniowy okres rekonwalescencji miałby nakazywać wypuszczanie zwierząt w stanie niezakończonego leczenia, jest interpretacją wykraczającą poza treść uchwały.

Uchwała nie zakłada automatycznego wypuszczenia zwierzęcia po upływie dwóch dni. Przesądza jedynie, że okres 2 dni jest standardem minimalnym, poniżej którego gmina nie może schodzić. Natomiast decyzja o ewentualnym wydłużeniu rekonwalescencji zawsze pozostaje w gestii lekarza weterynarii, który kieruje się art. 6 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt – obowiązkiem udzielania zwierzętom pomocy.

Zarzut naruszenia art. 7 oraz art. 94 Konstytucji RP, a także art. 11a ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt poprzez rzekome wykroczenie poza delegację ustawową w związku z dopuszczeniem możliwości adopcji zwierzęcia przez osobę prawną, jest niezasadny. Ustawa o ochronie zwierząt nie wprowadza ograniczenia kręgu podmiotów mogących adoptować zwierzęta.

W art. 11a ustawy o ochronie zwierząt ustawodawca określił katalog zadań gminy związanych z opieką nad zwierzętami bezdomnymi, w tym zapewnienie im domów tymczasowych, adopcji lub przekazywania organizacjom społecznym. Ustawa nie zawiera żadnego przepisu, który ograniczałby adopcję wyłącznie do osób fizycznych. W ocenie organu skoro ustawodawca tego nie uregulował, to brak jest podstaw do przyjęcia, że dopuszczalne jest wyłącznie przekazanie zwierzęcia osobie fizycznej. Milczenia ustawy nie można interpretować jako zakazu, zwłaszcza gdy dopuszczenie adopcji przez osoby prawne służy realizacji ustawowego celu – zapewnienia opieki i domu zwierzętom bezdomnym. Osoby prawne – fundacje, stowarzyszenia, instytucje, a nawet przedsiębiorstwa – mogą i często faktycznie tworzą m.in. domy tymczasowe, mogą prowadzić ośrodki opieki, zapewniać zwierzętom opiekę, wyżywienie i warunki bytowe. Dopuszczenie osób prawnych jako potencjalnych adoptujących zwiększa szanse zwierząt na znalezienie miejsca pobytu, nie zmienia charakteru ustawowego obowiązku gminy, nie kreuje nowej kategorii zadań, lecz rozszerza katalog podmiotów mogących zapewnić zwierzęciu opiekę. Takie rozwiązanie sprzyja pełnej realizacji celu ustawy, jakim jest ograniczanie bezdomności zwierząt.

Zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 pkt 5 w związku z art. 11a ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt, polegający rzekomo na niewskazaniu wysokości środków finansowych na wszystkie zadania obligatoryjne programu oraz na niewyodrębnieniu kwot na poszukiwanie właścicieli i opiekę weterynaryjną kotów wolno żyjących, jest niezasadny, a wymóg z art. 11a ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt został zrealizowany.

Art.11a. ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt nakłada na gminę obowiązek: określenia wysokości środków finansowych przeznaczonych na realizację programu oraz sposobu wydatkowania tych środków. Ustawa nie nakazuje wskazywania odrębnych kwot na każde poszczególne zadanie, tworzenia szczegółowych kosztorysów dla każdego elementu programu, rozbijania wydatków na poziomie mikroczynności. Wystarczające – zgodnie z ustawą oraz utrwaloną praktyką nadzorczą i orzecznictwem – jest wskazanie łącznej wysokości środków oraz ogólnych kierunków i kategorii ich przeznaczenia.

Niniejszy Program taki obowiązek realizuje. Regulacje w § 14 załącznika określają kwoty i ich dystrybucję między podstawowe obszary, co wyczerpuje ustawowy wymóg. Zarzut pomija, że poszukiwanie właścicieli jest działaniem organizacyjnym wykonywanym przez gminę, nie generuje stałych kosztów jednostkowych, lecz jest elementem całości finansowania zadań wykonawcy, koszt poszukiwania właścicieli jest inkorporowany w ogólnej opłacie za utrzymanie zwierząt lub w kosztach współpracy z organizacjami społecznymi. Ustawa nie przewiduje obowiązku wyodrębnienia kosztu „poszukiwania właściciela” jako samodzielnej pozycji finansowej. Dlatego brak osobnej kwoty w programie nie stanowi naruszenia art. 11a ust. 5 ustawy.

Finansowanie opieki nad kotami wolno żyjącymi również zostało zapewnione. Zarzut, że środki określone na koty wolno żyjące są rzekomo niewystarczające i pomijają opiekę weterynaryjną, jest nieuprawniony. Opieka weterynaryjna jest finansowana w ramach środków na sterylizację/kastrację. Kwota 7.182 zł obejmuje kompleksowy koszt zabiegu, wraz z kwalifikacją medyczną, przeprowadzeniem zabiegu, podstawową opieką pooperacyjną, niezbędnymi świadczeniami weterynaryjnymi wynikającymi z zabiegu. Wydatki te obejmują zarówno koszt samej sterylizacji/kastracji, jak i elementy opieki weterynaryjnej, ujęte w przepisach programu.

Podnieść należy, że opieka nad kotami wolno żyjącymi jest finansowana wieloźródłowo. Program przewiduje finansowanie: dokarmiania (20.000 zł), zabiegów sterylizacji i kastracji wraz z opieką weterynaryjną (7.182 zł). W konsekwencji finansowanie jest realne, zapewnione i zgodne z ustawą.

Zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie zwierząt, polegający na niewskazaniu w § 8 ust. 1 pkt 3 programu konkretnych stowarzyszeń i fundacji współpracujących z gminą, jest nieuzasadniony. Ustawa nie nakłada na gminę obowiązku wskazywania konkretnych nazw organizacji. Art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie zwierząt nie stanowi, że program ma zawierać: „wskazanie organizacji społecznych, z którymi gmina współpracuje w zakresie realizacji programu”. Przepis ten nie wymaga, aby program wymieniał konkretne nazwy stowarzyszeń i fundacji, numery rejestrowe, adresy czy szczegółowe dane podmiotów.

W dokumencie programowym – corocznym, operacyjnym i podlegającym zmianom – ustawodawca nie oczekuje ścisłego katalogu organizacji, lecz określenia, że gmina współpracuje z organizacjami społecznymi właściwymi w zakresie opieki nad zwierzętami i ich adopcją. Wskazanie ich nazw w uchwale skutkowałoby koniecznością każdorazowej zmiany uchwały przy każdej korekcie współpracy. Takiego wymogu ustawodawca nie wprowadził. Program realizuje ustawowy obowiązek poprzez wskazanie kategorii podmiotów w § 8 ust. 1 pkt 3 załącznika do uchwały. Taki sposób ujęcia w pełni realizuje wymóg ustawowy, ponieważ wskazuje grupę podmiotów, określa zakres współpracy, umożliwia elastyczne zawieranie porozumień. Wymóg art. 11a ust. 2 pkt 5 jest zatem spełniony, ponieważ przepis nie ma charakteru formalistycznego i nie nakłada obowiązku enumeratywnego wyliczenia organizacji.

Zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, art. 11a ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt oraz art. 33 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, poprzez rzekome przekroczenie delegacji ustawowej w związku z § 8 ust. 1 załącznika do uchwały, jest nieuzasadniony.

Program opieki nie przydziela zadań organizacyjnych w rozumieniu art. 33 ust. 2 u.s.g. Program opieki nad zwierzętami jest aktem o charakterze zadaniowym, odnoszącym się do sposobu wykonywania zadania własnego gminy, niewchodzącym w sferę organizacji wewnętrznej urzędu.

Zapis, że Gmina Miasto Sieradz w ramach działalności Referatu Ochrony Środowiska wspiera i propaguje adopcję zwierząt, nie jest przydzieleniem zadania jednostce organizacyjnej urzędu, lecz opisem funkcjonalnym, wskazaniem praktycznego sposobu realizacji programu, potwierdzeniem, że działania informacyjne i edukacyjne będą wykonywane przez komórkę właściwą rzeczowo. Projekt przedłożony przez Prezydenta Miasta Sieradza zawierał określenie wewnętrznej komórki organizacyjnej Urzędu Miasta Sieradza realizującej zadania z zakresu określonego Programem, które znajdują się również w treści uchwały, a których Prokurator nie zaskarżył.

Z całą stanowczością podkreślić należy, że Program nie ustanawia struktury urzędu, nie tworzy nowych referatów ani nie zmienia zakresu działania istniejących – a tylko takie działania byłyby zastrzeżone wyłącznie dla wójta (prezydenta miasta) na podstawie art. 33 ust. 2 u.s.g. Program wskazuje jedynie, kto faktycznie realizuje zadanie – co jest dopuszczalne. Wskazanie, że działania edukacyjne i promocyjne wykonuje Referat Ochrony Środowiska jest zgodne z dotychczasową praktyką funkcjonowania urzędu, nie ingeruje w kompetencje kierownika urzędu (prezydenta miasta) do ustalania regulaminu organizacyjnego, stanowi jedynie informację o tym, która jednostka faktycznie wykonuje określone czynności w związku z zadaniem własnym. Natomiast Program nie modyfikuje regulaminu organizacyjnego, nie wkracza w sferę pracowniczą,

nie ustala podległości służbowej ani administracyjnej i nie zmienia zakresu kompetencji referatu, lecz korzysta z niego jako z istniejącego narzędzia wykonawczego.

Podkreślić należy, że skoro komórka organizacyjna faktycznie realizuje określone czynności w ramach dotychczasowych zadań (np. ochrony środowiska, edukacji ekologicznej, współpracy z organizacjami społecznymi), to wskazanie jej w programie nie tworzy nowych obowiązków, lecz opisuje istniejący stan wykonywania zadania publicznego.

Podnieść należy, że zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie zwierząt, poprzez niewskazanie w § 12 ust. 2 pkt 3 oraz ust. 3 załącznika konkretnego lekarza weterynarii lub gabinetu weterynaryjnego wykonującego sterylizacje i kastracje, jest niezasadny.

Podnieść należy, że przepisy ustawy o ochronie zwierząt nie nakłada obowiązku wskazywania nazw lekarzy ani gabinetów weterynaryjnych. Ustawodawca celowo pozostawił gminie swobodę wyboru wykonawców usług weterynaryjnych, ponieważ ich wybór następuje w drodze procedur przewidzianych w ustawie PZP, zawierane są umowy cywilnoprawne, które mogą ulec zmianie, nie ma gwarancji, że dany gabinet będzie dostępny przez cały rok realizacji programu. Podkreślić należy, że w uchwale zostało wskazane konkretne gospodarstwo rolne mieszczące się przy ulicy Uniejowskiej 133 w Sieradzu, czy również została wykonana delegacja ustawowa. Ustawodawca, w ocenie organu, nie wymaga wskazywania pełnej nazwy gospodarstwa rolnego, a jedynie ogólnego określenia rodzaju podmiotów, z którymi gmina może współpracować, co w niniejszym Programie zostało zrealizowane, a nadto zostało wskazane konkretne gospodarstwo rolne, wystarczające do jego identyfikacji.

Zarzut naruszenia art. 7 i art. 94 Konstytucji RP oraz art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zwierząt, poprzez niewskazanie w § 10 pełnej nazwy gospodarstwa rolnego, do którego mają być przekazywane zwierzęta gospodarskie, jest nieuzasadniony. Przepis art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zwierząt nie wymaga wskazania nazwy konkretnego gospodarstwa rolnego.

Zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 7, program opieki ma zawierać „wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich”. Przepis ten nie precyzuje, aby rada gminy była zobowiązana do podania pełnej nazwy gospodarstwa, wskazania właściciela, adresu, numeru działki czy numeru producenta rolnego, wymienienia gospodarstwa z nazwy własnej.

Ustawodawca wymaga jedynie określenia sposobu zapewnienia miejsca, a nie wskazywania konkretnego, imiennego podmiotu w uchwale będącej aktem prawa miejscowego.

Wskazanie sposobu realizacji zadania w § 10 Programu jest wystarczające i zgodne z ustawą. § 10 określa kategorię podmiotu (gospodarstwo rolne), zakres współpracy, sposób zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich i adres. Tym samym spełnia w całości delegację ustawową wynikającą z art. 11a ust. 2 pkt 7.

W sprawie zachodzi nadto szczególnie wypadek, o którym mowa w uchwale NSA z dnia 13 listopada 2012r. sygn.. I OPS 3/12, dotyczący sporu pomiędzy organami gminy, a to z uwagi na fakt, iż skarga Prokuratora została wywołana wnioskiem Prezydenta Miasta Sieradza, który nie zgadza się z podjętą uchwałą. Zgodnie z powyższą uchwałą - Pogląd, iż gmina nie ma jednego organu, który reprezentuje ją na zewnątrz, nie jest uprawniony. Takie stanowisko jednak nie oznacza, że w postępowaniu sądowoadministracyjnym - w szczególnych sytuacjach, na gruncie konkretnej sprawy - w sprawach ze skarg na uchwały rady gminy gmina nie może być reprezentowana w postępowaniu sądowym przez przewodniczącego rady.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Rady Miejskiej w Sieradzu, nie nastąpiło naruszenie prawa związane z podjęciem skarżonej uchwały i tym samym wnosząc o oddalenie skargi.

Załączniki:

- odpis pełnomocnictwa do reprezentowania w sprawie Gminy Miasto Sieradz
- dwa egzemplarze skargi Prokuratora Rejonowego w Sieradzu,
- oryginał koperty, w której nadano skargę Prokuratora Rejonowego w Sieradzu,
- uchwała wraz z załącznikami stanowiąca odpowiedź na skargę dla skarżącego wraz z załącznikami,
- Uchwała Nr XIV/135/2025 Rady Miejskiej w Sieradzu z dnia 27 marca 2025 r.,
- raport z głosowań sesji nr XIV z dnia 27 marca 2025r.,

- lista obecności na sesji nr XIV z dnia 27 marca 2025r.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Sieradzu

Michał Pabich